

## Chilli

Opět pozdě. Do práce na šestou? Mám, pocit, že jsem se málo učil, a Bůh mě za to teď trestá. Čtvrt na sedm a teprve přicházím na dílnu. Kde se v těch ostatních ta energie bere? Dneska mám pro Luboše překvapení. Luboš, věčně hubnoucí kulička sádla, už se na mě zdálky usmívá. Já ti dám úsměv.

Svačina, hurá. Kdepak je Luboš? Najdu si v kapse extra pálivou chilli papričku a jdu na něj. Sakra, nemůžu ji najít...

„Lubo, na ochutnej. Mám ze za zahrádky. Upozorňuju, pálí jak blázen.“ „Ts, prosím tě, mám hubu z ocele.“ Zalívá mě horký pocit pomsty, když Luboš cpe celou papričku do pusy. Žvejká a culí se. „Copak, Lubo?“ chichotá s vedle mě Štěpán. „Nic co by, pohoda.“ Rudne. Směje se dál, avšak už víc nuceně. Těším se. Už to musí přijít. Už! Otáčí se na svých adidaskách a pádí pryč. „Říkám ti, ten mazal do kuchyně!“ směje se Štěpán. Běžíme za ním.

„Sakra, to tu nemáte nikdo chleba, do prdele?“ řve Luboš, s hlavou v lednici, s vystrčeným jazykem a slintající jak buldok. Zavírám smíchem oči a jen slyším: „Halo-o-o, chleba! Do prčic mám tu jen taveňáky!“ Mám docela strach, aby ho nechytil infarkt, už přece jen má svůj věk a cholesterol pěkně vysoký. Ale ten pohled na něj, jak se láduje jedním taveným sýrem za druhým, za ten risk opravdu stojí!

## Ponožky

Září. Depresivní nálada, škaredý počasí, kdo v tom má pracovat? Luboš hubne. První věc, která mě dneska rozesmála. A to sem ještě nevěděl, že přijde větší sranda...

„Tak co, Lúbo, hubneš, jo?“ „No jo, musím, Blanka řadí.“ „Pokud vím, tak ta řadí furt, a ty si z toho nic neděláš a žereš dál.“ „Ne ne pánové, teď fakt musím...“ a všichni usedáme, protože je nám jasný, že teď přijde Lúbova historka, „... víte kluci ne, jak mám rád rybičky, ty v tý konzervě, s chilli a s olejem, ne s kečupem, ale s olejem, jak jsou strašně dobrý, a úplně se rozplývají na jazyku...“ už mě ani nepřekvapuje jeho zvláštní mluvení o jídle jako o něčem nejdůležitějším v životě. Kdyby to uměl, tak o jídle skládá básně... „... no tak přesně ty rybičku měli u nás v krámě v akci, jenže taky víte, že je nemůžu jíst, Blanka mi to zakazuje, kvůli tomu, no, jak se tomu říká...“ všichni přikyvujeme, aniž bychom věděli na co, „...cholesterolu! Ale akce je akce, tak sem si jich patnáct koupil. Ale musel jsem je schovat, vid', aby je Blanka nenašla. Jenže ona je našla. Průser, no.“ Zajímá mě docela, kam takový jedlíci schovávají to, co jejich ženy nesmějí najít. „Kam si je schoval, Luboši?“ „No, do ponožek, jako vždycky!“

Achjo Luboši, přemýšlíš ty někdy?

## Jirka

Dneska toho mám fakt dost. Lítám od rána po dílně jak blázen a ještě jedu na opravu. Chaos v celé firmě tomu opravdu nepomáhá. Nikdo neví kde kdo je, kde co je, kde co sehnat... Jen Luboš spokojeně sedí na židli a jí vepřovej bůček – a je nejšťastnější.

„Porad' mi, co si má dát k obědu?“ vychrlí na mě, když jdu kolem. Ignoruju ho. Dělá si ze mě srandu? Obdivuju jeho laxní přístup a nekončící studený klid. Občas bych ho za to zabil.

Konečně se tempo trochu uklidnilo. Sedím v kanceláři, vyplňuju poslední papíry, když se ze dveří ozve: „Dobrý den, je tu Jirka?“ Kdyby se mi chtělo přemýšlet, tak tomu pánovi odpovím tak, aby mu to pomohlo, ale mě se přemýšlet už dneska opravdu nechce: „Nevím, poptejte se po dílně.“ Kdybych tušil, že ho tímto pošlu do spárů Lubošovi, tak bych zapřemýšlel. Bohužel jsem to netušil. A tak se naproti pánovi valil Luboš. „ Dobrý den, nevíte, kde je Jirka?“ „Ser na Jirku! Radši přemejšlej, co si dáme k obědu!“

Neříkám, že jsem čekal inteligentní odpověď, ale tohle jsem opravdu nečekal. Tímto bych se pánovi chtěl omluvit, že jsem nezapřemýšlel a poslal ho tak do cesty Lubošovi. Promiňte.

**Chleba**